

Conform ultimelor date, în lume există peste 4300 de religii, dar oare care sunt mecanismele pe care se bazează o religie, orice nume ar avea ea: ortodoxă, catolică, budistă, musulmană, orientală, chinezească, etc.? Eu cred că unul din aspectele esențiale, de care mulți oameni religioși nu sunt conștienți, este faptul că ei își închipuie că îl pot controla pe

Dumnezeu. Aceasta ar trebui să ne dea de gândit! Dacă eu fac ceva, bun sau rău, Dumnezeu răspunde pe măsură, deci faptele mele influențează acțiunile Lui, astfel încât eu pot controla ceea ce face El. Deci totul depinde de mine, eu sunt cel ce manevrează, eu sunt cel ce pune lucrurile în mișcare iar El reacționează, răspunde în consecință. Astfel, rugăciunea este un monolog nu o conversație, pentru că omul religios vine în fața unei Forțe, a unei Puteri, nu a unei Persoane vii. Desigur, el spune că ce face e pentru Dumnezeu dar de fapt el este concentrat pe sine, e în centrul atenției și subiectul principal. Mentalitatea plină de mândrie a religiosului funcționează pe ideea că ține toate regulile, împlinește toate canoanele, respectă toate sărbătorile, deci face totul “ca la carte” și ca urmare divinitatea e obligată să îi asculte rugăciunile și să facă ce îi cere el. Dacă nu primește răspunsul așteptat, omul consideră că trebuie să își intensifice eforturile, să muncească mai mult și mai mult în lucrurile spirituale, ca să forțeze astfel „mâna” lui Dumnezeu și să ajungă să obțină ce dorește.

Copii noștri învață de mici că ascultarea și supunerea primește o recompensă iar obrăznicia primește o pedeapsă, iar unii părinți se implică emoțional în asta, atât de tare încât copilul leagă faptele lui de sentimentele lor de mânie sau dragoste. Unii dintre ei deprind strategii de manipulare a părinților, astfel că starea acestora fluctuează, este mișcată în funcție de ceea ce face copilul lor. Dorința oricărui părinte normal este ca, desigur, copilul lui să devină conștient și responsabil de el însuși. Problema e că odată ajuns adult, omul se raportează la Dumnezeu pe baza sistemului înrădăcinat în el (“după faptă și răsplată”) fiindu-i greu să se smerească și să primească, doar prin credință, darul nemeritat al vieții veșnice, oferit dintr-o dragoste constantă și necondiționată. De fapt toată societatea este bazată pe principiul

cauză-efect, nu capeți nimic dacă nu dai mai întâi și ce dai aceea primești, concept care, din punct de vedere al legii și ordinii, este foarte corect. Dar unei gândiri religioase îi este foarte greu să creadă că poate exista un har atât de măreț, că Hristos a purtat asupra Lui pedeapsa care ni se cuvenea și ne-a eliberat de blestemul faptelor bune făcute cu scopul de a câștiga bunăvoința divină. Mulțumim Duhului Sfânt că El continuă să convingă oamenii de păcat, neprihănire și judecată!

Ca și persoană regenerată prin Duhul Sfânt, te-ai gândit vreodată că uneori e posibil să-L tratezi pe Dumnezeu ca pe o divinitate-idol la care te duci cu cererile tale, după ce ai împlinit o serie de reguli pe care tu crezi că ți le-a cerut? Pentru că încă nu ai înțeles inima Lui de Tată, să consideri că faptele tale bune, făcute după nașterea din nou, îți dau dreptul de a pretinde să fii mai mult iubit și mai mult ajutat de El? Aceasta nu este o invitație la o introspecție morbidă care să ne conducă la descurajare și condamnare ci lucruri care ne pot face să gândim constructiv, care ne pot trezi la o conștientizare clară, limpede, a vieții de creștin. O întrebare care, după părerea mea, ar trebui să ne-o punem uneori, ca să fim treziți la adevărata realitate, este aceasta: de ce fac ceea ce fac? Care este motivația autentică a faptelor mele? Înțeleg cu adevărat esența lor sau ar putea fi doar o rutină uscată și rece în care nu îmi implic inima? De ex. de ce citesc în Biblie din nou și din nou? Din vinovăție, ca să îmi astup conștiința care mă condamnă că nu fac destul pentru Dumnezeu, pentru că este un plan de citire în biserică și "un creștin trebuie să citească Biblia", pentru că trebuie să cunosc regulile de conduită creștină, etc.? Sau, un motiv bun ar fi, că în ea sunt Cuvinte vii care, înțelese prin Duhul Sfânt, sunt personale și specifice pentru mine, îmi hrănesc viața cea nouă și îmi dau răspunsuri actuale, practice și perfecte pentru fiecare zi. O citesc și o recitesc fiindcă mi-L descoperă mereu proaspăt pe Hristos, Iubitorul inimii mele care îmi spune cine sunt cu adevărat și ce spune Tata despre mine.

De ce merg la biserică (mai corect, la întâlnirea bisericii)? Pentru că "așa se face", "așa trebuie", așa a spus păstorul, așa mi-a poruncit Dumnezeu, pentru că numai acolo este prezența Domnului, pentru că așa m-am obișnuit, merg să socializez, să îmi fac prieteni, etc.? Totuși de ce să frecventăm și să aparținem unei comunități de creștini? Unul din motivele curate ar fi că noi toți care suntem regenerați în duhul, suntem un trup și avem nevoie unii de alții. Avem aceleași principii și valori după care ne conducem viața, vorbim aceeași limbă,

ne confruntăm cu aceleași provocări, ne susținem unii pe alții, hrănindu-ne fiecare individual și toți împreună din aceeași Sursă: HRISTOS, care este Capul Bisericii.

Tot așa, de ce de ex. să dau bani la biserică? Pentru că Dumnezeu poruncește să dau a zecea parte din câștigul meu, pentru că dacă dau voi primi înapoi mai mult și voi fi astfel mai binecuvântat, pentru că mi-e teamă că dacă nu dau Dumnezeu se supără pe mine și nu mă mai ajută financiar sau pentru că mi-e rușine să fiu văzut că nu dau, etc.? Ce este în inima ta atunci când pui bani la colectă? Ești conștient de ceea ce faci sau e ca o tradiție, ceva mecanic, fără bucurie, „toți dau, fac și eu la fel”? Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că noi suntem binecuvântați pe baza lucrării de la cruce a Domnului Isus Hristos. Este ceva terminat, complet, la care nu se poate adăuga sau scădea nimic. Astfel, putem fi generoși cu finanțele noastre, nu ca să fim binecuvântați ci pentru că SUNTEM DEJA binecuvântați din abundență, prin credință. Dăruim cu o inimă recunoscătoare, mulțumitoare pentru tot ce a făcut Hristos și nu ca să primim ceva în schimb, nu ca o afacere (o investiție care aduce profit) sau ca o cale de a-L determina pe Dumnezeu să ne ajute să prosperăm.

Am putea să ne întrebăm, pe același criteriu, care este motivul pentru care spunem evanghelia oamenilor, de ce sau cu ce atitudine luăm Cina, care este motivul pentru care „slujesc”, de ce mă închin într-un anumit fel, de ce să ne supunem unei autorități, de ce să plătim taxele, etc., etc. Pentru că așa ni se spune sau din proprie convingere? Și da, chiar și credința poate deveni o faptă religioasă dacă nu suntem atenți; „eu cred”, „eu proclam Cuvântul”, „eu îl iubesc pe Dumnezeu”, „eu îl caut” și putem ajunge astfel să credem că lucrurile se întâmplă datorită nouă, uitând că Hristos a fost Cel ce mai întâi a făcut deja totul la cruce, iar noi doar acceptăm, primim mântuirea oferită în dar. Cu adevărat, nu avem niciun motiv de laudă, toată gloria este a Lui!

Dumnezeu nu poate fi manipulat de nimeni și de nimic. El este stabil, trainic, nemișcat în tot ce gândește, spune și face, iar singura motivație în toate acestea, este dragostea. Nu se lasă niciodată impresionat de aparențe și lucruri exterioare, ci se uită la inima omului. Nu are și nu poate avea gânduri ascunse sau înșelătoare, pentru că natura Lui ESTE dragoste. Atunci când vrei să controlezi pe cineva, să îl manipulezi să facă ce vrei tu, îl tratezi ca pe un obiect nu ca pe o persoană dar Dumnezeu iubește omul atât de mult încât îl lasă liber să aleagă și să ia

decizii așa cum vrea el. Din Geneza până în Apocalipsa, vedem că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt nu a dorit de la om decât un singur lucru și de aceea, prin Hristos, relația pierdută dintre Creator și ființa creată poate fi restaurată. O părtășie intimă, o cunoaștere reciprocă bazată pe dragoste, respect și comunicare. El nu vrea faptele tale, El te vrea pe tine! Apoi, acțiunile credinței, făcute în și din cadrul acestei relații, sunt un fruct (nu o rădăcină), ele vin natural, de la sine, dintr-o inimă îndrăgostită care răspunde Celui ce l-a iubit mai întâi.

1 Corinteni 16:14 (NTR)

¹⁴ “Tot ceea ce faceți, să fie făcut în dragoste.”

Coloseni 3:17 (NTR)

¹⁷ Tot ceea ce faceți, cu vorba sau cu fapta, să faceți în Numele Domnului Isus, mulțumind, prin El, lui Dumnezeu Tatăl.”